

ПРАВО

УДК 347.73
JEL K34

Габрелян А.Ю.⁶⁴

*Юридична компанія «Кашкін і Партнери»,
Київський міжнародний університет (Київ, Україна)
<https://orcid.org/0000-0001-9337-7920>*

**ДОЦІЛЬНІСТЬ ЛЕГАЛІЗАЦІЇ ПРОСТИТУЦІЇ В УКРАЇНІ:
АРГУМЕНТИ «ЗА»**

У статті розглядаються проблеми легалізації проституції у вітчизняному правовому полі. Досліджено досвід іноземних країн, які цілком обґрунтовано визнають проституцію різновидом надання послуг (відповідно до норм трудового права чи на підставі укладеного цивільно-правового договору між надавачем таких послуг і споживачем), що потребує державного контролю. На основі зробленого в статті аналізу викладено пропозиції щодо шляхів і напрямків легалізації проституції в Україні, важливості пошуку компромісу між державним контролем проституції та нинішньою суспільною думкою.

Ключові слова: проституція, легалізація проституції, повія, інтимна послуга, сексуальна послуга.

**ЦЕЛЕСООБРАЗНОСТЬ ЛЕГАЛИЗАЦИИ ПРОСТИТУЦИИ В УКРАИНЕ:
АРГУМЕНТЫ «ЗА»**

Статья посвящена проблеме легализации проституции в отечественном правовом поле. Исследован опыт зарубежных стран, которые вполне обоснованно признают проституцию разновидностью предоставления услуг (в соответствии с нормами трудового права или на основании заключенного гражданско-правового договора между поставщиком таких услуг и потребителем), что требует государственного контроля. На основе сделанного в статье анализа изложены предложения относительно путей и направлений легализации проституции в Украине, важности поиска компромисса между государственным контролем проституции и существующим общественным мнением.

Ключевые слова: проституция, легализация проституции, проститутка, интимная услуга, сексуальная услуга.

**VALIDITY OF THE LEGALIZATION OF PROSTITUTION IN UKRAINE:
ARGUMENTS «FOR»**

The article is devoted to the problem of legalization of prostitution in the domestic legal field. The experience of foreign countries that rightly recognize prostitution as a type of service provision (in accordance with labor law norms or on the basis of a civil contract between a provider of such services and a consumer), which requires state control, has been studied. On the basis of the analysis made in the article, proposals are made regarding the ways and directions of

---

⁶⁴ *Габрелян Андрій Юрійович, партнер Юридичної компанії «Кашкін і Партнери»; аспірант, Київський міжнародний університет (Київ, Україна)*

legalizing prostitution in Ukraine, the importance of finding a compromise between state control of prostitution and existing public opinion.

Key words: prostitution, legalization of prostitution, prostitute, intimate service, sexual service.

Актуальність проблеми. Тема легалізації проституції в українському суспільстві набула актуальності вже досить давно і дотепер користується посиленою увагою законотворців і громадськості, потребуючи, однак, подальшого наукового дослідження щодо взаємодії з пріоритетністю захисту прав і свобод людини, принципом верховенства права та свободою підприємницької діяльності. Попри непоодинокі пропозиції, які лунають з високих трибун представників влади та законодавчі зміни, спрямовані на врегулювання цього виду діяльності, вона все ще залишається за межами нинішнього правового поля, хоча, за влучним висловом Д.О. Назаренка, проституція як явище «набула інституційних рис з міцним організаційним фундаментом, усталеною структурою, функціями та неоднозначними оцінками» [8, с. 254]. При чому, така сталість не є ознакою винятково сучасного етапу розвитку суспільства, адже згадки про проституцію (легальну чи як кримінальне правопорушення) можна відшукати в джерелах різних історичних епох.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженням проституції як явища чи окремої сфери діяльності присвячені праці багатьох фахівців, як вітчизняних, так і зарубіжних. Тема проституції, її впливу на суспільство та економічну безпеку держави висвітлювалась, наприклад, А. Андрюхіною, О. Радутним, О. Литвиновим, Ю. Александровим, а також О. Талаверою, Р. Вейтцером та іншими. Феномен проституції є об'єктом наукового інтересу не лише для науковців і практиків-правників, але й для експертів у галузі економіки та фінансів, соціології, соціальної роботи тощо.

Постановка завдання. Метою дослідження є визначення доцільності легалізації проституції в Україні та окреслення окремих аргументів, які відстоюють тезу необхідності виведення проституції із сектору «тіньової економіки» в сектор «білої економіки».

Результати дослідження. Згідно зі статистичними даними, в Україні «...майже 1,5% жіночого населення втягнуто в надання секс-послуг. Для порівняння: в інших країнах Східної Європи цей показник коливається у межах від 0,4% до 1,4%, а в Західній Європі – від 0,1% до 1,4%» [1, с. 3]. Необхідно звернути увагу, що проведене дослідження взагалі оминуло увагою залученість чоловіків до надання секс-послуг, сімейних пар та осіб, які є утриманцями, що виконують сексуальні та інтимні побажання своїх спонсорів за «допомогу» в наймі житла, оренди автомобіля, покупку речей і т.п. Водночас стає зрозумілим, що зараз більшість цих осіб (представники «класичної»⁶⁵ проституції) у випадку добровільного вибору проституції, як основного чи додаткового виду діяльності залишаються позбавленими правового захисту і стають потенційними жертвами злочинних діянь просто через недосконалість державного механізму. Наведена статистика була оприлюднена 2014 року, і немає жодних підстав стверджувати про скорочення кількості осіб, залучених нині до проституції. Безумовно, одним із факторів поширення цього явища є трагічні події на сході України. Тому ініціювання принаймні широкого суспільного обговорення проблеми в подальшому (через легалізацію) дозволить сприяти першочерговому захисту прав людини для осіб, які добровільно обрали проституцію як вид діяльності.

Справді, замовчування проституції як явища ніколи не буде ефективним як для кримінально-правової відповідальності за злочинні діяння, так і для надання реального соціального захисту особам, залученим до цієї сфери (незалежно від статі) без порушення вимог кримінального законодавства, а також не дозволить державі контролювати проституцію як вид діяльності, що може приносити значний потенційний прибуток, який перебуває у сфері так званої «тіньової економіки».

⁶⁵ Ми маємо на увазі жінок, які надають інтимні та сексуальні послуги за грошову винагороду.

Зазначимо, що Україна повинна обрати власний шлях у з'ясуванні цього питання, але досвід зарубіжних країн може також стати в нагоді. Ставлення до проституції в сучасних демократичних європейських країнах є неоднозначним. Так, наприклад, у Швейцарії проституція як вид діяльності є цілком законним явищем, однак втягнення особи в проституцію поза її вільним волевиявленням є таким же кримінально-караним діянням, як і торгівля людьми, адже «...у ст. 196 КК Швейцарії «Торгівля людьми» зазначено, що той, хто здійснює торгівлю людьми, щоб здійснити пособництво в розпусних діях іншої людини, карається каторжною в'язницею чи позбавленням волі не менше як на 6 місяців» [3, с. 10]. У Німеччині також, попри легальний статус і законодавчо визначений порядок діяльності публічних будинків як організованої форми проституції, втягнення повнолітньої особи в заняття проституцією без її згоди є правопорушенням.

Проте особи, які у ФРН добровільно обрали сферу проституції своєю діяльністю, є захищенішими, порівняно із жінками/чоловіками в країнах, де така діяльність існує поза законодавчим регулюванням. Це стосується як можливості вільно змінити чи завершити свою діяльність, так і вільно обирати цільову аудиторію споживачів послуг, надавати послуги особам з інвалідністю за умови відшкодування коштів державою, здійснювати надання послуг у належних умовах та отримувати реальний профспілковий, адміністративний, судовий захист порушених прав та, за потреби, відшкодування заподіяної шкоди. За статистикою, у ФРН щодня відбувається приблизно 270 тис. платних сексуальних контактів, що приносить країні щорічний значний дохід [10]. Водночас, інформації про зв'язок зростання рівня злочинності і самого факту легалізації проституції зараз немає. Можливо, слід буде проаналізувати майбутні статистичні показники для формулювання конкретних обґрунтованих висновків.

Окрім того, у ФРН існує також можливість забезпечення повної анонімності осіб, які надають сексуальні послуги, є можливість створювати об'єднання для захисту своїх прав (на зразок вітчизняних професійних спілок в установах, організаціях, підприємствах) і користуватися комплексом державних соціальних гарантій, включно з пенсійним забезпеченням. Окремого дослідження вимагають недержавні фонди/громадські організації, які надають необхідну профілактичну чи, за потреби, медичну, соціальну психологічну допомогу особам, залученим до сфери легальної проституції.

Можливість легалізації проституції на законодавчому рівні розглядається також у Чехії (станом на сьогодні законопроект поки знятий з розгляду). Легалізація проституції в Чеській Республіці мотивується «...збільшенням надходжень до бюджету, соціальних фондів, а також підвищенням ступеня медичного захисту населення. Відповідно до законопроекту дозвіл на заняття проституцією могли б отримати лише особи старше 18 років, які будуть працювати в публічних будинках, власних будинках і квартирах або в клієнта. Одночасно забороняється публічна пропаганда сексу. За порушення закону винні можуть бути оштрафовані...» [11, с. 145]. Вважаємо, що всі перелічені в чеському законопроекті переваги є актуальними і для українського суспільства та держави. А досвід країн, які вже легалізували проституцію повністю чи принаймні частково, дозволив би уникнути помилок, зважити на особливості вітчизняної правової системи для усунення потенційних недоліків нормотворчості.

Окрім уже наведених переваг, потрібно також зазначити, що висока якість медичного контролю (можлива тільки у випадку легалізації) убезпечує і працівників галузі, і клієнта – споживача наданих послуг, адже кримінальна відповідальність за зараження особи не є еквівалентом превентивного захисту від ушкодження здоров'я. А що стосується зворотної ситуації, то нині особи, які залучені до проституції, взагалі не можуть притягнути винного до відповідальності за зараження певною хворобою через сукупність таких факторів, як побоювання адміністративної відповідальності, наявність суспільного осуду та можливий шантаж з боку винуватої особи.

Як бачимо, приклад Німеччини з найбільшою переконливістю доводить реальну можливість мінімізації зовнішніх негативних наслідків від існуючого суспільного явища проституції (незалежно від його визнання) за допомогою залучення механізмів ефективного й передбачуваного державного контролю.

Не зосереджуючись на медичному складнику аналізованої проблеми (хоча принагідно варто зазначити, що державний контроль проституції здатен зменшити кількість випадків зараження осіб вірусом імунодефіциту людини або іншими хворобами, що передаються статевим шляхом, збільшити кількість профілактичних оглядів і обстежень громадян у закладах охорони здоров'я), розглянемо поки можливі напрямки легалізації проституції як різновиду добровільно обраної законної трудової діяльності в аспекті оподаткування.

По-перше, найважливішим викликом для податкової системи може стати запровадження уніфікованих правил сплати єдиного соціального внеску та забезпечення стабільного механізму оподаткування такої діяльності, оскільки зараз оподаткування навіть «традиційних» видів отримання прибутку в українському законодавстві часто змінюється і є вкрай непередбачуваним для платників і потенційних інвесторів. Важливим буде також контроль за формами здійснюваної діяльності (реєстрація, вибір системи оподаткування, державний нагляд і контроль за виконанням усіх вимог фіскального законодавства тощо).

По-друге, зниження ставки оподаткування та, водночас, посилення відповідальності за ухиляння від сплати податків чи ведення незареєстрованої підприємницької діяльності, здійснення трудової діяльності без договору та офіційного оформлення працівника (для осіб, що обрали форму індивідуального здійснення підприємницької діяльності чи певних професійних об'єднань) допомогло б як економіці держави в цілому, так і виведенню з тіні проституції як виду діяльності зокрема.

А накопичувальна система пенсійного страхування (можливо, завдяки недержавним пенсійним фондам чи окремим банківським програмам) дозволила б здійснювати контроль за реальним рівнем отримуваних доходів у сфері легалізованої добровільної проституції та регулярністю сплати всіх обов'язкових податків і зборів (зокрема, єдиного соціального внеску для захисту працівників галузі).

З огляду на це, постає питання доцільності існування правової прогалини щодо легалізації проституції в Україні, оскільки заняття проституцією не є кримінально-караним діянням (якщо не було фактів зовнішнього тиску на особу, торгівлі людьми, застосування наркотичних чи психотропних препаратів, однак такий тиск містить ознаки низки інших злочинних діянь і не є предметом розгляду даної статті). Застосування адміністративно-правової відповідальності, зважаючи на рівень потенційних прибутків, не є ефективною мірою боротьби з явищем проституції, водночас за нинішньої ситуації держава втрачає можливість поповнення бюджету, залучення додаткових коштів для будь-яких потреб, відмовляючись надавати правовий захист особам, які можуть на це розраховувати в контексті проголошених Конституцією принципів, цінностей і завдань державної влади.

Як влучно зазначають у своїй статті О.М. Литвинов та Є.О. Гладкова: «...ООН засуджує тих, хто організовує проституцію і на ній наживається, але при цьому не закликає до заборони самої проституції» [6, с. 58]. При чому варто зауважити, що підхід «некриміналізації», визнання проституції як суспільного явища обґрунтовувався і раніше. Так, Ч. Ломброзо писав: «Функція повій у певному сенсі навіть корисна для суспільства, оскільки вони служать немов би запобіжним клапаном для чуттєвості чоловіків, а отже, і засобом запобігання злочинів» (можливо, саме злочинів на статевому ґрунті). І далі: «...ми далекі у зв'язку з цим від думки вимагати викорінення проституції за допомогою таких же суворих заходів, як і злочинність...» [2, с. 77].

Попри реальне існування проституції як однієї з тіньових (проте не злочинних) сфер економічної діяльності, держава, як уже було зазначено, не надає особам, що

здійснюють таку діяльність, жодного правового захисту, а також не отримує прибутку від оподаткування проституції, що могло б слугувати додатковим джерелом наповнення державного бюджету, передусім у ситуації, коли потреба захисту території України від зовнішньої агресії спричиняє появу додаткових стягнень до бюджету, зокрема, у вигляді введення тимчасового військового збору, що справляється із доходів громадян.

Законодавче регулювання проституції дозволить контролювати цю специфічну сферу, що у свою чергу забезпечить урегульованість надання та отримання таких послуг як з боку надавачів, так і споживачів. Проте перед легалізацією даного виду діяльності потрібно провести експертні обговорення, визначити думку громадянського суспільства з цього питання, а також урахувати наявні переваги і недоліки іноземного досвіду декриміналізації та поступової легалізації проституції. Широке суспільне обговорення, вивчення результатів суспільної думки є необхідним кроком на шляху легалізації такого виду діяльності, як проституція, оскільки суспільне неприйняття норм, закріплених у відповідних актах, можуть зробити їх «мертвими», суто теоретичними, зводячи нанівець усі нейтральні й позитивні аспекти легалізації.

Водночас, суспільна думка щодо легалізації (чи, навпаки, криміналізації проституції) у різних верств населення може значно відрізнятись і завданням держави в даному випадку буде формування й затвердження певного прийняттого для суспільства компромісу.

Варто погодитись із В. Вариводою, який у своєму дисертаційному дослідженні влучно зазначив, що «на сучасному етапі розвитку українського суспільства найбільш доцільною політикою щодо проституції, з боку держави, буде все-таки інше ставлення до неї – її регламентація, яка уможливить контроль проституції» [4, с. 13]. Хочеться наголосити, що контроль держави не є синонімом поняття «заохочення», «сприяння» чи «преференції», на чому часто спекулюють для формування потрібної суспільної позиції.

Виведення проституції із сектору «тіньової економіки» – важливий крок для впровадження, зокрема, сучасного євроінтеграційного законодавства. Водночас зміцнення тіньової економіки (до якої, станом на сьогодні, належить і проституція) є загрозою національній економічній безпеці через значну втрату бюджетних коштів, порушення відносин ринкової економіки, збільшення навантаження на судові та правоохоронні органи тощо.

Через специфічний характер проституції як підприємницької діяльності у випадку її легалізації держава повинна взяти на себе обов'язок із суворого контролю добровільності надання таких послуг, відповідності як надавача, так і отримувача секс-послуг певним чітко розробленим критеріям (вік, стан здоров'я, незнята чи непогашена судимість за статеві злочини тощо), а також забезпечувати протидію торгівлі людьми (що часто тісно пов'язана із наданням сексуальних послуг, незалежно від статі й віку жертв такого злочину).

Необхідно також зауважити, що легалізація проституції, як свідчить міжнародний досвід, безумовно призводить до значного зменшення рівня згвалтувань у суспільстві та ініціює посилення відповідальності (серед іншого, кримінальної) за інші злочини, пов'язані із застосуванням насильства, фізичного та (або) психологічного.

Р. Вейтцер у своїй роботі зауважує, що ставлення до проституції як неприйнятної, аморальної, небажаної, винятково девіантної поведінки є застарілим [13]. О. Длугопольський, класифікуючи проституцію як «антиблаго» разом із уживанням тютюну або наркотиків, усе ж визнає, що завдяки легалізації таке «антиблаго», що існує незалежно від державних чи суспільних дозволів і заборон, уможлиблює отримання бізнесом і державою реальних прибутків і робить країну відомішою на мапі туристичних шляхів [5].

Останнє видається доволі спірним аргументом (можливо, через контекст формулювання згаданої публікації), однак не можна не зважати на той доволі очевидний факт, що замовчування нерозв'язаної проблеми проституції чи винесення її поза межі державного кордону (як у випадку Швеції, коли криміналізація використання проституції

клієнтом стала запорукою процвітання так званого «секс-туризму» в сусідніх державах) не допоможе врегулювати ситуацію, ніяким чином не захистить права осіб, добровільно залучених до цієї сфери, а лише завдасть збитків державному бюджету країни.

Про складну вітчизняну ситуацію в контексті легалізації і контролю інтим- та секс-послуг повідомляють також іноземні видання. Однією з причин неврегульованості проблеми проституції на законодавчому рівні визнається корупція і шантаж, залучування осіб, залучених до цього виду діяльності.

Особи (незалежно від статі), які добровільно обирають для себе надання послуг у сфері проституції (адже дане діяння не криміналізоване), потім опиняються у ситуації, коли довести (за потреби) склад злочину, приміром зґвалтування чи умисного зараження ВІЛ, не є можливим. І це не дає можливості потерпілому (потерпілій) від злочину захистити свої права, отримати компенсацію моральної шкоди та притягнути винну особу до відповідальності. Усе це не в останню чергу «завдяки» спротиву суспільної думки і бездіяльності органів державної влади [12].

Цікаву пропозицію висловлюють фахівці щодо часткової легалізації проституції за принципом територіальності: «Одним із можливих варіантів є проведення експериментів з легалізацією проституції в деяких районах країни і вивчення їхніх фактичних наслідків перед прийняттям рішення про легалізацію проституції на національному рівні. Ще одна цікава можливість – це передача права щодо прийняття рішень про статус проституції від центрального уряду до муніципалітетів і місцевих громад. Подібні прецеденти відомі в Західній Європі – наприклад, в Нідерландах, де на початку 1980-х років були створені легальні зони для вуличної проституції в дев'яти містах з різними системами їх регулювання» [7]. Нині така концепція повністю узгоджується із проголошеним державою курсом на децентралізацію, утворенням об'єднаних територіальних громад і розширенням їх повноважень.

Зважаючи на все викладене вище, скасування адміністративної відповідальності за заняття проституцією може бути цілком своєчасним і демократичним кроком, здатним, водночас, забезпечити належний рівень захисту прав та інтересів для осіб, залучених до сфери проституції та стати вагомим джерелом поповнення державного бюджету у випадку виведення даної сфери надання послуг із сектору тіньової економіки.

Водночас, слід усвідомлювати, що легалізація проституції потребуватиме системних змін у сфері трудового (почасти – цивільного) та податкового права. Докорінно може змінитись і право соціального забезпечення, не кажучи вже про стан суспільної думки.

Висновки. Поки проституція залишається поза правовим впливом і не обмежена контролем з боку держави, окрім бюджетних втрат завдяки її неоподаткуванню, вона супроводжується іншими негативними явищами: корупцією, залякуванням, протиправним впливом на осіб, відмиванням коштів, незаконними зовнішньоекономічними операціями тощо. Протидіяти цьому комплексу може лише ефективна робота контрольних органів. А легалізація проституції унеможливить існування вказаних негативних явищ, або принаймні мінімізує їх через потребу, наприклад, декларування доходів, створення спеціального податку, існування окремого податкового нагляду, посилення відповідальності тощо.

У випадку легалізації проституції вона набуде всіх ознак підприємницької діяльності, а особи, залучені до проституції як надавачі чи споживачі послуг, незалежно від статі, матимуть можливість користуватись усім комплексом гарантій, передбачених нормами цивільного, трудового та (у випадку неправомірної поведінки) кримінального права.

Водночас частину отриманих державою прибутків від проституції доцільно спрямувати для економічної підтримки жінок/чоловіків, які бажають змінити вид діяльності, безпечно припинити надання інтимних і сексуальних послуг. Отже, легалізація

проституції за допомогою правових способів і засобів є, станом на сьогодні, одним із сучасних і дієвих інструментів державного регулювання цього «тіньового» середовища.

Література

1. 60–70 відсотків громадян країни сьогодні вважають себе бідними: з повідомлення Інформаційного управління Верховної Ради України // Голос України, 2014. – №7. – С. 3.
2. Александров Ю.В. Вплив соціальних факторів на правове ставлення до проституції: історія і сучасність. Наукові праці МАУП / Ю.В. Александров, 2014. – №2. – С. 76–81.
3. Андриухіна А.Р. Порівняльно-правовий аналіз регламентації проституції та пов'язаних з нею явищ / А.Р. Андриухіна, Т.В. Михайліна // Вісник студентського наукового товариства ДонНУ імені Василя Стуса, 2016. – №8. – С. 9–12.
4. Варивода В.І. Адміністративно-правова протидія проституції: автор. дис. ...канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2006. – 22 с.
5. Длугопольський О. Патронатні, мериторні та суспільні блага: проблеми розмежування та фінансування / О. Длугопольський // Світ фінансів, 2014. – №1. – С. 68–75.
6. Литвинов О.М., Гладкова Є.О. Кримінально-правові та адміністративні засади підвищення ефективності боротьби з правопорушеннями проти громадської безпеки, громадського порядку та моральності підрозділами ОВС України: зб. матеріалів «круглого столу». 21–22 листопада 2014 року, м. Харків. Харків: Золота миля, 2014. – 190 с.
7. Муравйов О. Легалізація проституції в Україні: бути чи не бути / О. Муравйов, Т. Милованов, О. Талавера // Українська правда, 2015. [Електронний ресурс] URL: <https://www.pravda.com.ua/articles/2015/10/21/7085619/> (дата звернення: 01.09.2018)
8. Назаренко Д.О. Протидія проституції як фоновому для злочинності явищу // Наукові записки Львівського університету бізнесу та права / Д.О. Назаренко, 2013. – №11. – С. 254–258.
9. Радутний О.Е. Інформаційне забезпечення легалізації проституції та декриміналізації окремої пов'язаної з нею діяльності // Інформація і право / О.Е. Радутний, 2016. – №2. – С. 147–157.
10. Секс-туризм: Україна и мир сегодня [Електронний ресурс] URL: <http://www.hotellh.ru/news-turizm/seks-turizm-ukraina-i-mir-segodnya.html> (дата звернення: 01.09.2018)
11. Токар В.В. Легалізація проституції в Україні: правовий нігілізм та економічний ефект / В.В. Токар, Є.С. Хорошаєв // Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право. 2011. – №6. – С. 143–148.
12. Antonova N. Welcome to Kiev: city of beautiful women and a prospering sex industry. The Guardian, 2012. URL: <https://www.theguardian.com/commentisfree/2012/apr/24/kiev-beautiful-women-sex-industry-ukrainian> (дата звернення: 01.09.2018)
13. Weitzer R. Legalizing Prostitution: From Illicit Vice to Lawful Business. New York: New York University Press, 2011, 284 p.

References

1. 60 – 70 vidstokiv gromadyan kraïni sodayni vvazhayut sebe bidnimi. Z povidomlennya Informacijnogo Upravlinnya Verhovnoï Radi Ukraïni. Golos Ukraïni, 2014. № 7. P. 3.
2. Aleksandrov Y. V. Vpliv socialnih faktoriv na pravove stavlennya do prostitucii: istoriya i suchasnist. Naukovi praci MAUP, 2014. № 2. P. 76 – 81.
3. Andryuhina A. R., Mihajlina T. V. Porivnyalno-pravovij analiz reglamentacii prostitucii ta povyazanih z neyu yavishch. Visnik studentskogo naukovoï tovaristva DonNU imeni Vasilya Stusa, 2016. № 8. P. 9–12.
4. Varivoda V. I. Administrativno-pravova protidiya prostitucii: avtor. dis. kand. yurid. nauk: 12.00.07. Kiïv, 2006. 22 p.

5. Dlugopolskij O. Patronatni, meritorni ta suspilni blaga: problemi rozmezhuвання ta finansuvannya. Svit finansiv, 2014. № 1. P. 68–75.
6. Litvinov O. M., Gladkova E. O. Kriminalno-pravovi ta administrativni zasadi pidvishchennya effektivnosti borotbi z pravoporushennyami proti gromadskoї bezpeki, gromadskogo poryadku ta moralnosti pidrozdilami OVS Ukraїni. Zb. materialiv «kruglogo stolu». 21–22 listopada 2014 roku, m. Harkiv. Harkiv: Zolota milya, 2014. 190 p.
7. Muravjov O., Milovanov T., Talavera O. Legalizaciya prostitucii v Ukraїni: buti chi ne buti. Ukraїnska pravda, 2015. URL: <https://www.ppravda.com.ua/articles/2015/10/21/7085619/> (data zvernennya: 01.09.2018)
8. Nazarenko D. O. Protidiya prostitucii yak fonovomu dlya zlochinnosti yavishchu. Naukovi zapiski Lvivskogo universitetu biznesu ta prava, 2013. № 11. P. 254–258.
9. Radutnij O. E. Informacijne zabezpechennya legalizacii prostitucii ta dekriminalizacii okremoї povyazanoї z neyu diyalnosti. Informaciya i pravo, 2016. № 2. S. 147 – 157.
10. Seks-turizm: Ukraina i mir segodnya. URL: <http://www.hotellh.ru/news-turizm/seks-turizm-ukraina-i-mir-segodnya.html> (data zvernennya: 01.09.2018)
11. Tokar V. V., Horoshaev E. S. Legalizaciya prostitucii v Ukraїni: pravovij nigilizm ta ekonomichnij efekt. Zovnishnya torgivlya: ekonomika, finansi, pravo, 2011. № 6. P. 143–148.
12. Antonova N. Welcome to Kiev: city of beautiful women and a prospering sex industry. The Guardian, 2012. URL: <https://www.theguardian.com/commentisfree/2012/apr/24/kiev-beautiful-women-sex-industry-ukrainian> (data zvernennya: 01.09.2018)
13. Weitzer R. Legalizing Prostitution: From Illicit Vice to Lawful Business. New York: New York University Press, 2011. 284 p.

AUTHOR'S ABSTRACT

JEL K34

Gabrelyan A.⁶⁶

Kyiv International University (Kiev, Ukraine)

<https://orcid.org/0000-0001-9337-7920>

E-mail: kashkinlaw@gmail.com

VALIDITY OF THE LEGALIZATION OF PROSTITUTION IN UKRAINE: ARGUMENTS «FOR»

Objective: The aim of the study is to determine the feasibility of legalizing prostitution in Ukraine and identifying individual arguments advocating the thesis of the need to withdraw prostitution from the «shadow economy» sector to the «white economy» sector.

Methods: In the process of research were used general scientific and individual scientific methods of knowledge. The formulation of the conclusions and proposals contained in the work is done using the method of logical analysis. An analysis of the current state of the legislation in the field of research was carried out using the analytical-synthetic method.

Results: In the case of the legalization of prostitution, she will acquire all signs of entrepreneurial activity, and those involved in prostitution as providers or consumers of services, regardless of gender, will be able to use the full range of guarantees provided by the norms of

---

⁶⁶ *Gabrelyan Andrey, The partner of law firm «Kashkin and Partners», Graduate Student, Kyiv International University (Kiev, Ukraine)*

civil, labor and (in case of unlawful behavior) criminal law. At the same time, it is advisable to transfer part of the proceeds from prostitution received by the state to the economic support of women / men who want to change the type of activity, and it is safe to stop the provision of intimate and sexual services. Thus, the legalization of prostitution with the help of legal methods and means is, today, one of the modern and effective instruments of state regulation of this «shadow» environment.

Scientific novelty: Scientific novelty consists in a comprehensive review of the most significant arguments «for» the legalization of prostitution.

Practical significance: The practical significance of the results obtained is that they offer one of the ways to solve the problem of prostitution in Ukraine through its legalization.